KONINKRIJK BELGIE.

ROYAUME DE BELGIQUE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 8 december 1986 door de Staatssecretaris voor Maatschappelijke Emancipatie verzocht haar van advies te dienen over een voorontwerp van wet "tot wijziging van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de commissies van openbare onderstand", en op 7 januari 1987 door de Staatssecretaris om mededeling van dat advies verzocht, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, heeft op 9 januari 1987 het volgend advies gegeven :

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, huitième chambre, saisi par le Secrétaire d'Etat à l'Emancipation sociale, le 8 décembre 1986, d'une demande d'avis sur un avant-projet de loi "modifiant la loi du 2 avril 1965 relative à la prise en charge des secours accordés par les commissions d'assistance publique" et invité, le 7 janvier 1987, par le Secrétaire d'Etat à lui communiquer cet avis, dans un délai ne dépassant pas trois jours, a donné le 9 janvier 1987 l'avis suivant :

1. Het voor advies voorgelegde voorontwerp van wet beoogt een vereenvoudiging van de formaliteiten van betaling m.b.t. de sommen die de Staat, overeenkomstig de artikelen 4 en 5 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de commissies van openbare onderstand, aan de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verschuldigd is en waarvoor de onkostenstaten ingediend werden in de loop van de jaren 1984, 1985 en 1986.

2. De Regering had aanvankelijk de bedoeling de ontworpen regeling bij genummerd koninklijk besluit vast te stellen op grond van de wet van 27 maart 1986 tot toekenning van bepaalde bijzondere machten aan de Koning. De afdeling wetgeving kwam in het advies L. 17.642/8 dat zij op 19 november 1986 heeft uitgebracht over het ontwerp dat haar met dat doel werd voorgelegd, echter tot het besluit dat de genoemde wet van 27 maart 1986 voor het invoeren van een dergelijke regeling geen voldoende rechtsgrond bood.

Het is blijkbaar ingevolge het zoëven vermelde advies, dat de Regering haar oorspronkelijk ontwerp van genummerd besluit nu als ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers wil aanhangig maken.

De Regering gaat in het thans voorgelegd ontwerp bovendien ook in op drie van de vier overige opmerkingen die de afdeling wetgeving in het advies L. 17.642/8 in ondergeschikte orde had gemaakt.

3. Uit de bewoordingen waarin de brief is gesteld waarmee de huidige adviesaanvraag werd ingediend - en vooral dan uit de uitdrukkelijke verwijzing in die brief naar artikel 3, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van

Tot die andere wetten dient inzonderheid de wet van 2 april 1965 te worden gerekend, die niets anders is dan een verlengstuk, aanvankelijk van de wet van 10 maart 1925 op de openbare onderstand, thans van de wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Het is immers in die wet dat de regels zijn opgenomen die moeten toelaten te bepalen welke het territoriaal bevoegde openbaar centrum is om de bij de wet van 8 juli 1976 opgelegde dienstverlening te verzekeren. Dezelfde wet bepaalt ook in welke gevallen, in welke mate en met inachtneming van welke formaliteiten een openbaar centrum van de Staat of van een ander openbaar centrum de terugbetaling kan eisen van de hulp die het heeft verleend.

In zijn advies over het ontwerp dat de wet van 8 juli 1976 zou worden, heeft de Raad van State er trouwens op gewezen dat het wenselijk ware geweest de regeling vervat in de wet van 2 april 1965 in de nieuwe wet op te nemen (St. Senaat, 581 (1974-1975) Nr. 1, blz. 85-86).

Men mag dus concluderen dat de wet van 2 april 1965 deel uitmaakt van de organieke wetgeving van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en dat derhalve ook de door die wet geregelde materie, overeenkomstig artikel 5, § 1, II, 2°, a, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, tot de bevoegdheid van het Rijk is blijven behoren.

---

3. Il appert des termes de la lettre introductive de la présente demande d'avis - et surtout de la référence expresse qui y est faite à l'article 3, § 2, des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat - que le Gouvernement entend limiter cette demande à la question de savoir si la matière qu'elle veut voir régler par le projet soumis, relève effectivement de la compétence du législateur national.

Cette question doit recevoir une réponse à la lumière de l'article 5, § 1er, II, 2°, de la loi spéciale du 8 août 1980 de réformes institutionnelles, qui mentionne parmi les matières personnalisables visées à l'article 59bis, § 2bis, de la Constitution, c.-à-d. les matières qui relèvent de la compétence des Communautés :

"2° la politique d'aide sociale, à l'exception :

a) des règles organiques des centres publics d'aide sociale;

b) ... (sans intérêt en l'occurrence) ...".

Bien que les travaux préparatoires de l'exception mentionnée sub a) ci-dessus fassent ressortir que les règles visées sont essentiellement celles contenues dans la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale (Doc. parl. Sénat 434 (1979-1980) N° 2, p. 126), cette exception ne vise pas exclusivement les matières réglées par la loi susvisée, mais forcément aussi les "règles organiques des centres publics d'aide sociale" éventuellement contenues dans d'autres lois.

Parmi ces autres lois, il convient de compter tout particulièrement celle du 2 avril 1965, qui n'est rien d'autre que le prolongement, d'abord de la loi du 10 mars 1925 organique de

De kamer was samengesteld uit

de Heren : P. VERMEULEN, voorzitter,
Messieurs : président,

J. NIMMEGEERS, staatsraden,
W. DEROOVER, conseillers d'Etat,

Mevrouw : F. LIEVENS, griffier,
Madame : greffier.

De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. J. NIMMEGEERS.

Het verslag werd uitgebracht door de H. E. HAESBROUCK, adjunct-auditeur.

La chambre était composée de

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. J. NIMMEGEERS.

Le rapport a été présenté par M. E. HAESBROUCK, auditeur adjoint.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER, DE VOORZITTER - LE PRESIDENT,

F. LIEVENS. P. VERMEULEN.